

על
הפרשה
ועניני
דיומא

זהר הקדוש מתוך מדבש עם פרוש

זהר חרש הל"א - בראשית		
מתוך מדבש	וילנא	יום
קפ-קפח	יב ע"א	ראשון
קפח-קצה	יב ע"ב	שני
קצה-רג	יג ע"א	שלישי
רג-ריא	יג ע"ב	רביעי
ריא-ריח	יד ע"א	חמישי
ריח-רכז	יד ע"ב	שישי
רכז-רלח	טו ע"א	שבת

לישמיעת שיעורי עמוד היומי
- בלש"ק ובאדיש -
03.617.11.40

עלון מס' 313 | פרשת תולדות תשפ"ה

יח"ל בעזרה שית"ע"י
בית הוהר "מתוך מדבש" ת.ר. 5315 ירושלים

בתחית המתים יטהרו הגופות מזהמת הנחש

ואלה תולדות יצחק בן אברהם אברהם הוליד את יצחק, רבי יצחק פתח (שיר ו' ד) הדודאים נתנו ריח וגו', תנו רבנן לעתיד לבוא הקדוש ברוך הוא מחיה את המתים, וינער אותם מעפרם, שלא יהיו בנין עפר פמות שהיו בתחלה שנבראו מעפר ממש דבר שאינו מתקיים, הדא הוא דכתיב (בראשית ב' ו) וייצר יהו"ה אלהים את האדם עפר מן האדמה, ובאותה (דף קלד ע"ב) שעה יתנערו מעפר מאותו הבנין, ויעמדו בבנין מקויים להיות להם קיומא, הדא הוא דכתיב (ישעיה נב ב) התנערי מעפר קומי שבי ירושלים, יתקיימו בקיומא, ויעלו מתחת לארץ, ויקבלו נשמתם בארץ ישראל, באותה שעה יציף (נ"א ישיב) קדשא בריך הוא כל מיני ריחין שפגן עדן עליהם, הדא הוא דכתיב הדודאים נתנו ריח, אמר רבי יצחק, אל תקרי הדודאים אלא הדודים, זהו הגוף והנשמה שהם דודים ורעים זה עם זה, רב נחמן אמר דודאים ממש, מה הדודאים מולידים אהבה בעולם, אף הם מולידים אהבה בעולם, ומאי נתנו ריח, פשרון מעשיהם לדעת ולהפיר לבוראם.

מתוך מדבש

ויטהרו הגופים מזהמת הנחש, ואז יתקיימו בקיומא יהיה להגופים קיום שלם, ויעלו מתחת לארץ פרוש הגוף יקום ויעלה מתחת לארץ בעודו בחיץ לארץ, ואחר כך יתגלגל במחילות עפר עד שיגיע לארץ ישראל, ויקבלו נשמתם בארץ ישראל במקום הקיום פדי שיהיה להם קיום לעולם, באותה שעה ישיב (מלשון משיב כיום) קדשא בריך הוא כל מיני ריחין שפגן עדן עליהם פרוש על הגופים שיקומו בתחית המתים, הדא הוא דכתיב הדודאים נתנו ריח ומפרש אמר רבי יצחק, אל תקרי הדודאים אלא הדודים, זהו הגוף והנשמה שהם דודים ורעים זה עם זה פי לעתיד לבא שידבק הגוף תהיה לו קרבות תרה עם הנשמה ויהיו ידידים זה לזה, רב נחמן אמר, דודאים ממש, מה הדודאים מולידים אהבה בעולם לפי שגורמים להולדת בנים, אף הם הגוף והנשמה מולידים אהבה בעולם, ומאי נתנו ריח ואמר שיתנו על ידי פשרון מעשיהם ריח טוב בעולם, ועל ידי זה זכו לדעת ולהפיר לבוראם. (מפרשים)

בתחית המתים יטהרו הגופות מזהמת הנחש

ואלה תולדות יצחק בן אברהם אברהם הוליד את יצחק פדי לפרש פסוק זה רבי יצחק פתח הקדים לפרש מה שכתוב הדודאים נתנו ריח וגו' (פרש רש"י דודאי קדרות מלאות תאנים נתנו ריח טוב), תנו רבנן, לעתיד לבוא הקדוש ברוך הוא מחיה את המתים, וינער אותם מעפרם פרוש ינער מהם זהמת הנחש להפריד הקלפה דגמת חבוט הקבר, שלא יהיו בנין עפר פמות שהיו בתחלה שנבראו מעפר ממש דבר שאינו מתקיים, הדא הוא דכתיב וייצר ה' אלהים את האדם עפר מן האדמה, ובאותה (דף קלד עמוד ב) שעה יתנערו מעפר מאותו הבנין היינו מחמריית עפרו של עולם התחתון שממנו נבנה גוף האדם עם זהמת הנחש, ויעמדו בבנין מקויים להיות להם קיומא, הדא הוא דכתיב התנערי מעפר פרוש מגוף הגשמי שנברא מעפר, קומי שבי ירושלים פרוש קומי מעפר, וזה רמז שיתנערו

ועל פתחינו אלו פתחי שמים, שהם פתוחים להוריד נשמות לפגרים, כל מגדים אלו הנשמות, חדשים גם ישנים, אותם שיצאו נשמתם מהיום כמה שנים, ואותם שיצאו נשמתם מימים מועטים, וזכו בכשרון מעשיהם להפגס בעולם הבא, כלם עתידים לירד בבת אחת להפגס בגופות המוכנים להם. אמר רבי אחא בר יעקב, בת קול יוצאת ואומרת, חדשים גם ישנים דודי צפנתי לך, צפנתי אותם באותם העולמות, לך בשבילך בשביל שאתה גוף קדוש ונקי.

ג' פתות מלאכי השרת מלוים בכל החדש ושבת נשמות מג"ע התחתון לג"ע העליון

דבר אחר הדודאים (נתנו ריח) אלו מלאכי שלום, נתנו ריח אלו הנשמות שהם ריח העולם, נתנו שבקו, כמה דאת אמר (במדבר כא כג) ולא נתן סיחון את ישראל, דתאנא אמר רבי יהודה, שלש פתות של מלאכי השרת הולכים בכל החדש ובכל שבת ללוות לנשמה עד מקום מעלתה, ובמאן נוקים על פתחינו כל מגדים, אמר רבי יהודה, אלו הן הגופות שהם עומדים בפתחי קברות לקבל נשמתן, ודומ"ה נותן פתקא דחושבנא, והוא מכריז ואמר, רבונו של עולם חדשים גם ישנים, אותם שנקברו מפמה ימים, ואותם שנקברו מזמן מועט, כלם צפנתי לך למיפק להו בחושבנא.

מתוק מדבש

ג' פתות מלאכי השרת מלוים בכל החדש ושבת נשמות מג"ע התחתון לג"ע העליון דבר אחר הדודאים, אלו מלאכי שלום הנקראים דודים שהם מלוים את הנשמה בצאתה מן העולם כדלקמן, נתנו ריח, אלו הנשמות שהם ריח העולם פרוש ריח מעשיהם הטובים, ומה שכתוב נתנו פרוש שבקו עזבו והשאירו זכותם בעולם לדורות הבאים אחריהם, ומביא ראיה שנתנו הוא מלשון עזיבה כמה דאת אמר ולא נתן סיחון את ישראל, ומתרגמין ולא שבק סיחון (ה"ג או"ל) פרוש לא עזב, ומביא ראיה שהמלאכי שלום מלוים את הנשמה דתאנא אמר רבי יהודה, שלש פתות של מלאכי השרת כנגד נפש רוח ונשמה, הולכים בכל החדש ובכל שבת ללוות לנשמה עד מקום מעלתה מגן עדן התחתון לגן עדן העליון, ואמר אם כבר פרשת שנתנו ריח היינו הנשמות, אם פן ובמאן נוקים במי נפרש מה שכתוב על פתחינו כל מגדים, אמר רבי יהודה, אלו הן הגופות שנקראים מגדים לפי שגם הם פרי מעשיו הנאים של הקדוש ברוך הוא, שהם עומדים בפתחי קברות ומוכנים לקבל נשמתן,

ומה שכתוב ועל פתחינו, אלו פתחי שמים, שהם פתוחים להוריד נשמות לפגרים פרוש לגופים המתים, כל מגדים שפרשו פרות טובים ומשבחים, וכא לרמז על אלו הנשמות שהם פרי מעשיו של הקדוש ברוך הוא, חדשים גם ישנים, אותם שיצאו נשמתם מהיום כמה שנים שמתו כבר לפני הרבה שנים, ואותם שיצאו נשמתם מימים מועטים שמתו לפני זמן קצר, וזכו בכשרון מעשיהם להפגס בעולם הבא רצונו לומר לגן עדן, כלם פל אותן הנשמות, עתידים לירד בבת אחת להפגס בגופות המוכנים להם. אמר רבי אחא בר יעקב, בת קול יוצאת ואומרת חדשים גם ישנים שהם הנשמות שיצאו מזה העולם מזמן רב ומזמן קרוב, דודי היינו הגוף צפנתי לך פרוש צפנתי אותם באותם העולמות דהיינו בגן עדן, לך, בשבילך, בשביל שאתה גוף קדוש ונקי לכן הנשמה הנקראת מגדים צפונה עד תחית המתים שתפגס בתוך הגוף שנוצף ונעשה נקי מזהמת הנפש

(דף קלד ע"א-ע"ב במדרש הנעלם, ובביאורינו כרך ג עמ' קעח-קעו)

אמר רב יהודה אמר רב, עתיד הקדוש ברוך הוא לשמוח באותו זמן עם הצדיקים, להשרות שכינתו עמם, והכל ישמחו באותה שמחה, הרי הוא דכתיב (שם קד לא) ישמח יהוה במעשיו. אמר רבי יהודה, עתידים הצדיקים באותו זמן לברא עולמות ולהחיות מתים, אמר ליה רבי יוסי, והתנן (קהלת א ט) אין כל חדש תחת השמש, אמר ליה רבי יהודה, תא שמע בעוד שהרשעים בעולם וירבו, כל העולם אינו בקיום, וכשהצדיקים בעולם אזי העולם מתקיים, ועתידים להחיות מתים, כדקאמרן (זכריה ח ד) עוד ישבו זקנים וזקנות ברחובות ירושלים ואיש משענתו בידו מרוב ימים, כדכתיב לעיל.

בעת תחית המתים תהיה השגה גדולה באלקות כמו שמראים באצבע

באותו זמן ישיגו הצדיקים דעת שלמה, דאמר רבי יוסי, ביומא דיחדי קדשא בריה הוא בעובדוי, זמינין אינון צדיקיא למנדע ליה בלפהון, וכדין יסגי סכלתנו בלפהון כאילו חזו ליה בעינא, הרי הוא דכתיב (ישעיה כה ט) ואמר ביום ההוא הנה אלהינו זה וגו', ושמחת הנשמה בגוף יתר מכלם, על שיהיו שניהם קיימים, וידעו וישיגו את בוראם, ויהנו מזיו

מתוק מדבש

לעתיד לבוא ואז ועתידים להחיות מתים, כדקאמרן עוד ישבו זקנים וזקנות ברחובות ירושלים ואיש משענתו בידו מרוב ימים, כדכתיב לעיל בדין קיד עמוד ב שרומז שהצדיקים יחיו מתים, אם כן אין זה חדש, רק כל זמן שהרשעים בעולם הם המונעים את הכח מהצדיקים להחיות מתים.

(דף קלד ע"ב-קלה ע"א במדרש הנעלם, ובביאורינו כרך ג עמ' קעו-קעח)

בעת תחית המתים תהיה השגה גדולה באלקות כמו שמראים באצבע

באותו זמן של תחית המתים, ישיגו הצדיקים דעת שלמה, דאמר רבי יוסי, ביומא דיחדי קדשא בריה הוא בעובדוי ביום שישמח הקדוש ברוך הוא במעשיו, זמינין אינון צדיקיא למנדע ליה בלפהון עתידים הצדיקים לדעת אותו בלבם, וכדין יסגי סכלתנו בלפהון כאילו חזו ליה בעינא, הרי הוא דכתיב ואמר ביום ההוא ביום של תחית המתים תהיה השגתם כל כך גדולה כאלו מראים אותו באצבע ואומרים הנה אלהינו זה וגו', ושמחת הנשמה בגוף יתר מכלם ושמחתם יחד תהיה יותר משמחת כל הבריא, על שיהיו שניהם קיימים ועובדים את הקדוש ברוך הוא, וידעו וישיגו את בוראם בתכלית ההשגה, ויהנו מזיו השכינה, וזהו הטוב הגנוז לצדיקים לעתיד לבוא שעליה נאמר (ישעיה סד יג)

ודומ"ה נותן פתקא דחושפנא שבו כתובים שמות כל הגופים שראוים לקום בתחית המתים, והוא מכריז ואומר, רבנו של עולם חדשים גם ישנים פרוש אותם שנקברו מכמה ימים ואותם שנקברו מזמן מועט, כלם צפנתי לך למיפק להו בחושפנא כלם טמנתי לך להוציאם בחשבון. (מפרשים)

אמר רב יהודה אמר רב, עתיד הקדוש ברוך הוא לשמוח באותו זמן עם הצדיקים, להשרות שכינתו עמם, והכל ישמחו באותה שמחה, הרי הוא דכתיב ישמח ה' במעשיו פרוש עם הצדיקים. ועוד אמר רבי יהודה, עתידים הצדיקים באותו זמן לברא עולמות על ידי חדושי תורה (פמנאל לעיל דף ה עמוד 6), ולהחיות מתים על ידי טל תחיה שיוצא הקדוש ברוך הוא מלמעלה, אמר ליה רבי יוסי, והתנן (קט וקטן על מקרא מלא, לפי שרמזו על הנדרש בגמרא (שם ל עמוד 3) גפי עמידה אשה שפלת כל יום, רבי משה זומא) אין כל חדש תחת השמש ואין הצדיקים יחיו מתים לעתיד מה שלא יכלו לעשות בעולם הזה, אמר ליה רבי יהודה ודאי יכולים הצדיקים להחיות מתים גם בעולם הזה, אלא תא שמע בעוד שהרשעים בעולם, וירבו ועוד הם מתרבים, אז כל העולם אינו בקיום והם המונעים את הכח מהצדיקים להחיות מתים, וכשהצדיקים בעולם והרשעים יתפטלו אזי העולם מתקיים, וזה יהיה רק

השכינה, וזהו הטוב הגנוז לצדיקים לעתיד לבוא, הָדָא הוּא דְכְתִיב וְאֵלֶּה תּוֹלְדוֹת יִצְחָק בֶּן אֲבָרְהָם, אֵלֶּוּ הֵם תּוֹלְדוֹת הַשְּׂמִיחָה וְהַשְּׂחֹק שִׁיחָא בְּעוֹלָם בְּאוֹתוֹ זְמַן, בֶּן אֲבָרְהָם, הִיא הַנְּשִׂמָה הַזּוֹכָה לְכֹף, וְלִהְיוֹת שְׂלִימָה בְּמַעְלָתָהּ, אֲבָרְהָם הוֹלִיד אֶת יִצְחָק, הַנְּשִׂמָה מוֹלִידָה הַשְּׂמִיחָה וְהַשְּׂחֹק הַזֶּה בְּעוֹלָם.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה לְרַבִּי חִיָּא, הָא דְתַנְיִן דְעֵתִיד הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לַעֲשׂוֹת סְעוּדָה לְצַדִּיקִים לְעֵתִיד לְבוֹא, מֵאִי הָאִי, אָמַר לִיה עַד לָא אֲזִלִּית קָמִי אֵינּוֹן מְלָאכִין קְדִישִׁין מְאִרִי מְתַנִּיתִין, הֲכִי שְׂמִיעַ לִי, בִּיּוֹן דְשְׂמַעִית הָא דְאָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, אֲתִישָׁבֵא בְּלַבָּאִי, דְאָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, סְעוּדַת הַצַּדִּיקִים לְעֵתִיד לְבוֹא, כְּהִיא דְכְתִיב (שְׁמוֹת כד יא) וַיַּחְזוּ אֶת הָאֱלֹהִיִּים וַיֵּאכְלוּ וַיִּשְׂתּוּ, וְדָא הוּא דְתַנְיִן נִיזוּנִין, וְאָמַר רַבִּי (דף קלה ע"ב) אֶלְעָזָר, בְּאַתְרַּהּ חֵד תַּנְיִן נְהַנִּין, וּבְאַתְרַּהּ אַחְרָא תַּנְיִן נִיזוּנִין, מֵאִי בֵּין הָאִי לְהָאִי, אֶלָּא הֲכִי אָמַר אָבוּי, הַצַּדִּיקִים שְׂלֵא זְכוּ כָּל כֶּף נְהַנִּין מְאוֹתוֹ זִיו, שְׂלֵא יִשְׂיִגוּ כָּל כֶּף, אֲבָל הַצַּדִּיקִים שְׂזוּכוּ, נִיזוּנִין עַד שְׂיִשְׂיִגוּ הַשְּׂגָה שְׂלֵמָה, וְאִין אֲכִילָה וְשִׂתְיָה אֶלָּא זוּ, וְזוּ הִיא הַסְּעוּדָה וְהָאֲכִילָה, וּמִנָּא לָן הָא, מִמַּשָּׂה, דְכְתִיב (שְׁמוֹת לד כח) וַיְהִי שָׁם עִם יְהוָה אַרְבַּעִים יוֹם וְאַרְבַּעִים לַיְלָה לֶחֶם לֹא אָכַל וּמַיִם לֹא שָׁתָה, מֵאִי טַעְמָא לֶחֶם לֹא אָכַל וּמַיִם לֹא שָׁתָה, מִפְּנֵי שְׂהִיָּה נְזוּן מִסְּעוּדָה אַחְרַת, מְאוֹתוֹ זִיו שְׂל מַעְלָה, וּכְהִיא גְּוֹנָא סְעוּדַתָּן שְׂל צַדִּיקִים לְעֵתִיד לְבוֹא. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, סְעוּדַת הַצַּדִּיקִים לְעֵתִיד לְבוֹא לְשִׂמּוּחַ בְּשִׂמְחַתוֹ, הָדָא הוּא דְכְתִיב (תהלים לד

מֵתוֹק מִדְּבַשׁ

רַבִּי (דף קלה עמוד ב) אֶלְעָזָר, בְּאַתְרַּהּ חֵד תַּנְיִן נְהַנִּין בְּמַסְכַּת בְּרִכּוֹת דף יז סוף עמוד א, צַדִּיקִים יוֹשְׁבִים וְעִטְרוֹתֵיהֶם בְּרִאשֵׁיהֶם וְנִהְנִין מִזִּיו הַשְּׂכִינָה, וּבְאַתְרַּהּ אַחְרָא תַּנְיִן נִיזוּנִין לְעֵיל בְּדָף קד עמוד א, עַל זֶה הַפְּסוּק וַיַּחְזוּ אֶת הָאֱלֹהִיִּים וַיֵּאכְלוּ וַיִּשְׂתּוּ מִן שְׂכִינָתָא, מֵאִי בֵּין הָאִי לְהָאִי מַה הַהֲפָרֵשׁ בֵּין הַלְשׁוֹן נְהַנִּין לְבִין הַלְשׁוֹן נִיזוּנִין, אֶלָּא הֲכִי אָמַר אָבוּי הוּא רַבִּי שְׂמַעוֹן בְּרִי יוֹחָאִי, הַצַּדִּיקִים שְׂלֵא זְכוּ כָּל כֶּף לְפִי שְׂהֵם בְּמִדְרָגָה קְטָנָה, הֵם רַק נְהַנִּין מְאוֹתוֹ זִיו דְהֵינּוּ שְׂלֵא יִשְׂיִגוּ כָּל כֶּף בְּהַשְּׂגַת אֱלֹהוּת, אֲבָל הַצַּדִּיקִים שְׂזוּכוּ לְמִדְרָגָה גְּדוּלָה, הֵם נִיזוּנִין עַד שְׂיִשְׂיִגוּ הַשְּׂגָה שְׂלֵמָה, וְאִין אֲכִילָה וְשִׂתְיָה אֶלָּא זוּ, וְזוּ הִיא הַסְּעוּדָה וְהָאֲכִילָה הֵינּוּ הַשְּׂגַת אֱלֹהוּת, וּמִנָּא לָן הָא וּמִנָּא לְנוּ שְׂכַן הוּא, מִמַּשָּׂה, דְכְתִיב וַיְהִי שָׁם עִם ה' אַרְבַּעִים יוֹם וְאַרְבַּעִים לַיְלָה, לֶחֶם לֹא אָכַל וּמַיִם לֹא שָׁתָה, מֵאִי טַעְמָא לֶחֶם לֹא אָכַל וּמַיִם לֹא שָׁתָה, מִפְּנֵי שְׂהִיָּה נְזוּן מִסְּעוּדָה אַחְרַת דְהֵינּוּ מְאוֹתוֹ זִיו שְׂל מַעְלָה פְּרוּשׁ מִזִּיו הַשְּׂכִינָה, וּכְהִיא גְּוֹנָא וְכַעֲיִן זֶה תְּהִיָּה סְעוּדַתָּן שְׂל צַדִּיקִים לְעֵתִיד לְבוֹא. (מִפְּרָשִׁים)

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה פְּלַג וְאָמַר, כִּי סְעוּדַת הַצַּדִּיקִים לְעֵתִיד לְבוֹא תְּהִיָּה לְשִׂמּוּחַ בְּשִׂמְחַתוֹ שְׂל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, הָדָא הוּא דְכְתִיב בְּהַ' תַּתְּהַלֵּל נַפְשִׁי לְשִׂמּוֹ

עֵין לֹא רְאָתָה אֱלֹהִיִּים זוֹלָתָךְ, הָדָא הוּא דְכְתִיב וְאֵלֶּה תּוֹלְדוֹת יִצְחָק בֶּן אֲבָרְהָם פְּרוּשׁ אֵלֶּוּ הֵם תּוֹלְדוֹת וּמַה הֵם הַתּוֹלְדוֹת וְאָמַר שְׂהִיא יִצְחָק, רְצוּנוֹ לומר הַשְּׂמִיחָה וְהַשְּׂחֹק שִׁיחָא בְּעוֹלָם בְּאוֹתוֹ זְמַן, בֶּן אֲבָרְהָם, הִיא הַנְּשִׂמָה הַזּוֹכָה לְכֹף הוֹלִיד אֶת הַשְּׂמִיחָה, וְלִהְיוֹת שְׂלִימָה בְּמַעְלָתָהּ, וּמִפְּרָשׁ אֲבָרְהָם הוֹלִיד אֶת יִצְחָק, הַנְּשִׂמָה מוֹלִידָה הַשְּׂמִיחָה וְהַשְּׂחֹק הַזֶּה בְּעוֹלָם. (מִפְּרָשִׁים)

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה לְרַבִּי חִיָּא, הָא דְתַנְיִן בְּמַסְכַּת בְּבֵא בְּתַרָּא דף עה עמוד א, דְעֵתִיד הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לַעֲשׂוֹת סְעוּדָה לְצַדִּיקִים לְעֵתִיד לְבוֹא, מֵאִי הָאִי מַהוּ עֲנִין סְעוּדָה זוּ, אָמַר לִיה, עַד לָא אֲזִלִּית קָמִי אֵינּוֹן מְלָאכִין קְדִישִׁין מְאִרִי מְתַנִּיתִין הֲכִי שְׂמִיעַ לִי עַד שְׂלֵא הִלְכְתִי לְלִמּוּד תּוֹרָה לְפָנֵי הַתַּנְאִים הַקְדוּשִׁים הַדּוּמִים לְמַלְאָכִים כֶּף שְׂמַעִתִי שְׂהוּא כְּפִשׁוּטוֹ סְעוּדָה שְׂל בְּשַׁר וְדָגִים וַיִּין טוֹב מִהַלּוֹתָן וְשׁוֹר הֶבֶר וַיִּין הַמְּשֻׁמֵּר בְּעִנְבֵי מִשְׁשַׁת יְמֵי בְּרִאשִׁית, בִּיּוֹן דְשְׂמַעִית הָא דְאָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר בִּיּוֹן שְׂשְׂמַעִתִי מַה שְׂאָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, אֲתִישָׁבֵא בְּלַבָּאִי אֲז נִתְיָשֵׁב הָעֲנִין בְּלַבִּי שְׂהַכְנִיתִי שְׂעֲנִין אוֹתָהּ הַסְּעוּדָה הִיא הַשְּׂגַת אֱלֹהוּת, דְאָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, סְעוּדַת הַצַּדִּיקִים לְעֵתִיד לְבוֹא, כְּהִיא דְכְתִיב וַיַּחְזוּ אֶת הָאֱלֹהִיִּים וַיֵּאכְלוּ וַיִּשְׂתּוּ וּמִפְּרָשׁ וְדָא הוּא דְתַנְיִן, וְאָמַר

ב) ישמעו עֲנוּיִם וְיִשְׁמְחוּ. רב הונא אָמַר מִהֶכָּא, (שם ה יב) וְיִשְׁמְחוּ כָּל חוֹסֵי בֶּן לְעוֹלָם יְרַנְּנוּ, אָמַר רַבִּי יִצְחָק, הָאִי וְהָאִי אֵיתָא לְעֵתִיד לְבוּא. וְתַאנָּא אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, יִינן הַמְּשׁוּמְרִי בְּעֲנַבְיָו מִשְׁשֵׁת יְמֵי בְּרֵאשִׁית, אֱלוֹ דְּבָרִים עֲתִיקִים שְׁלֵא נִגְלוּ לְאָדָם מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם, וְעֵתִידִים לְהַגְלוֹת לְצַדִּיקִים לְעֵתִיד לְבוּא, וְזוּ הִיא הַשְּׁתִיָּה וְאֶכִּילָה (וּשְׁתִיָּה), וְדַאי דָּא הִיא.

עֲנֵינן הַלְוִיָּתָן וְשׁוֹר הַבֶּרֶךְ בְּסֵעוּדָה שְׁלֵעֵתִיד לְבוּא

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה בְּרַבִּי שְׁלוֹם, אִם כֵּן מַהוּ לְוִיָּתָן וּמַהוּ הַשׁוֹר, דְּכִתִּיב (אויב מ ב) פִּי בּוֹל הָרִים יִשְׂאוּ לוֹ, אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, וְהָאִי כְּתִיב (ישעיה כו א) בְּעֵת הַהִיא יִפְקֹד יְהוָה בְּחֻרְבוֹ הַקֶּשֶׁה וְהַגְּדוּלָּה וְהַחֲזָקָה, עַל לְוִיָּתָן נֶחֱשׁ בְּרִית, וְעַל לְוִיָּתָן נֶחֱשׁ עַקְלָתוֹן, וְהָרַג אֶת הַתַּנִּין אֲשֶׁר בֵּינָם, הָאִי הֶכָּא תִּלְתָּא, אֱלָא רָמְזָא הוּא דְקָא רָמְזָא עַל מַלְכוּתָא. אָמַר רַבִּי תַנְחוּם לִית לְמִימְרָא עַל מַה דְּאָמְרוּ רַבְּנֵי וְדַאי כֵּן הִיא.

מֵתוֹק מִדְּבַשׁ

כְּתוּב פִּי בּוֹל הָרִים יִשְׂאוּ לוֹ פְּרוּשׁ הַהָרִים יִגְדְּלוּ לוֹ יְבוּל, וְהֵינְנוּ שׁוֹר הַבֶּרֶךְ שֶׁבְּרָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּשֵׁשֶׁת יְמֵי בְּרֵאשִׁית, אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, וְהָאִי כְּתִיב בְּעֵת הַהִיא בְּחֻרְבוֹ הַקֶּשֶׁה וְהַגְּדוּלָּה, יִפְקֹד ה' יִשְׁגִּיחַ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהַפּוֹת בְּחֻרְבוֹ הַקֶּשֶׁה וְהַגְּדוּלָּה וְהַחֲזָקָה, עַל לְוִיָּתָן נֶחֱשׁ בְּרִית שֶׁהוּא דָּג גְּדוֹל שְׂדוּמָה לְנֶחֱשׁ וְהוּא מְבָרִיחַ אֶת הַיָּם מִן הַקֶּצֶה אֶל הַקֶּצֶה, וְעַל לְוִיָּתָן נֶחֱשׁ עַקְלָתוֹן הוּא מִין דָּג אַחַר שֶׁמַּחֲמַת רַב אֶרְפוּ מַעֲקַל עֲצָמוּ בְּמִקּוּמוֹת מַהֲיָם, וְהָרַג הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הַתַּנִּין אֲשֶׁר בֵּינָם הוּא גַם כֵּן דָּג גְּדוֹל הַדּוּמָה לְנֶחֱשׁ, הָאִי הֶכָּא תִּלְתָּא הָרִי נִזְכָּר כְּאֵן שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים, לְוִיָּתָן, תַּנִּין, שְׁכָל אֱלוֹ יֵהוּי בְּסֵעוּדָה זוֹ, וּמִתְרַץ אֱלָא רָמְזָא הוּא דְקָא רָמְזָא עַל מַלְכוּתָא אֱלָא הוּא רָמְזָא עַל הַמַּלְכוּת הַנִּקְרָאִים בְּהַמּוֹת וְלְוִיָּתָן שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יְהָרַג אוֹתָם לְעֵתִיד לְבוּא. אָמַר רַבִּי תַנְחוּם, לִית לְמִימְרָא עַל מַה דְּאָמְרוּ רַבְּנֵי אֵין מַה לוֹמַר כְּנֻגַד מַה שֶׁאָמְרוּ רַבְּנֵי, וְדַאי כֵּן הִיא כְּדַבְרֵיהֶם אֲפִלּוּ שְׂאִין אֲנוּ מְבִינִים, דִּהֵינְנוּ שְׁתַּהֲיָה סֵעוּדָה כְּפִשׁוּטָה מְבִשֶׁר וְדָגִים עִם יִינן הַמְּשֻׁמְרִי בְּעֲנַבְיָו מִשְׁשֵׁת יְמֵי בְּרֵאשִׁית. (דף קל"ה ע"ב במדרש הנעלם, ובבבאורינו כרך ג עמ' קפ-קפ"א)

עֲנוּיִם וְיִשְׁמְחוּ פְּרוּשׁ כְּשִׁישְׁמְעוּ הָעֲנוּיִם שֶׁהֵם הַצַּדִּיקִים אֶת יְשׁוּעַת ה' וְיִשְׁמְחוּ בִישׁוּעָתוֹ. רַב הוֹנָא אָמַר מִהֶכָּא, וְיִשְׁמְחוּ כָּל חוֹסֵי בֶּן לְעוֹלָם יְרַנְּנוּ פְּרוּשׁ הַחוֹסִים כֵּן יִשְׁמְחוּ וְיַרְנְנוּ בִישׁוּעַת ה', אָמַר רַבִּי יִצְחָק, הָאִי וְהָאִי אֵיתָא לְעֵתִיד לְבוּא זֶה וְזֶה יִהְיֶה לְעֵתִיד לְבוּא בֵּין הַשְּׁגַת אֱלֹהִיּוֹת וּבֵין שְׁמַחַת הַצַּדִּיקִים בְּשִׂמְחָתוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְתַאנָּא אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, יִינן הַמְּשׁוּמְרִי בְּעֲנַבְיָו מִשְׁשֵׁת יְמֵי בְּרֵאשִׁית סוּד הַדְּבָר אֱלוֹ דְּבָרִים עֲתִיקִים פְּרוּשׁ סוּדוֹת הַתּוֹרָה, שְׁלֵא נִגְלוּ לְאָדָם מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם, וְעֵתִידִים לְהַגְלוֹת לְצַדִּיקִים לְעֵתִיד לְבוּא, וְזוּ הִיא הַשְּׁתִיָּה וְאֶכִּילָה, וְדַאי דָּא הִיא. (דף קל"ה ע"א-ע"ב במדרש הנעלם, ובבבאורינו כרך ג עמ' קע"ה-קפ)

עֲנֵינן הַלְוִיָּתָן וְשׁוֹר הַבֶּרֶךְ בְּסֵעוּדָה שְׁלֵעֵתִיד לְבוּא

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה בְּרַבִּי שְׁלוֹם, אִם כֵּן מַהוּ לְוִיָּתָן וּמַהוּ הַשׁוֹר הַנִּזְכָּר בְּכַתּוּבִים, דְּכִתִּיב (איז מ טו) הִנֵּה נָא בְּהַמּוֹת אֲשֶׁר עֲשִׂיתִי, פֶּרֶשׁ רִשְׁ"י מוֹכֵן לְעֵתִיד, וּבְהַמְשֻׁר נָא בְּהַמּוֹת אֲשֶׁר עֲשִׂיתִי, פֶּרֶשׁ רִשְׁ"י מוֹכֵן לְעֵתִיד, וּבְהַמְשֻׁר

לקבלת העלון מודי שבעי יש לשלוח אימייל בכתובת:
3022233@gmail.com

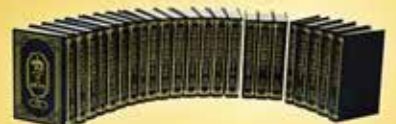
הזוהר הקדוש ע"פ "מתוק מדבש" הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל

פורמט כיס
"ובלכתך בדרך"
מהדורת ר' יוסף צבי
בערגער
(cm 16.5/11.5)

פורמט רגיל (cm 24/17)

פורמט בינוני - מהדורת ר' הערשל וועבער
(cm 17/12)